Љубиша Стојимировић је био официр за узор, као што је учен од својих узора српских војвода. Учио је своје ученике искристалисаним ставовима Андре Гавеа заснованим на пожртвовању и родољубљу.

Још једна слика времена, српског народа и окупиране Србије. Када се упали вечни пламен, размишљаћемо слободније.

Генерал-потпуковник Љубиша Стојимировић је упорно петнаест година заредом, поводом почетка агресије на СРЈ, полагао венац на месту где треба да гори слободосимболни „вечни пламен“. Опроштај од њега постао је угравирана слика времена у којем тело непораженог генерала завршава у најудаљенијем кутку Бежанијског гробља, без захвалности државе за чију слободу се деценијама борио. Неко ће рећи, али се није изборио и неће бити у праву. Тек ће се показати шта је значио отпор „вавилонцима“ од 1989. до 2000. године. Истина је, догађаји на то упућују – рат у којем су „Илуминати“ наумили да успоставе „нови светски поредак“ још траје.

Љубиша Стојимировић је био официр за узор, као што је учен од својих узора српских војвода. Учио је своје ученике искристалисаним ставовима Андре Гавеа заснованим на пожртвовању и родољубљу. Културан, образован, свестрано обдарен, озбиљан, одмерен, стамен... Питање је да ли постоји неко ко мисли другачије о њему. Био је југословенско-српски генерал космополитских схатања. На његовом гробу окупило се више генерала и адмирала него на било којем историјском скупу или испраћају уопште.

Како је то могуће? Једноставно. У свим претходним догађајима и ритуалима генерали су заузимали своја места и имали улоге. Овога пута сви су били слободни, без државних обавеза. Реч је о генералима који су се као патриоте борили за опстанак СФРЈ, СРЈ и СЦГ и нису у томе успели, јер је „велики брат“ са својим слугама и марионетама другачије хтео и био много моћнији. Међу генералима је било и таквих какве ниједна армија света нема. И сада би их радо имали у својим редовима. Они су омиљеног друга, колегу и пријатеља достојанствено испратили.

И на гробљу се дели судбина са народом. Уосталом, од тих људи из „војног врха“ деценијама уназад се захтевало да деле судбину свога народа. У гробу су сви равноправни, па је понеко бојажљиво поменуо да је генерал који је био начелник штаба Треће армије (у центру ратног вира 1999), начелник Војне академије, командант Корпуса специјалних јединица, Командант гардијске моторизоване бригаде, председник Скупштине клуба генерала и адмирала Србије, члан Председништва СУБНОР-а Србије, заслужио да се прикључи онима у алеји заслужних грађана. Јасно је да је то немогуће. На дан агресије на СРЈ у средствима јавног информисања, посебно на телевизији, није ни поменута војска. Као да није постојала и није испалила ниједан метак у одбрани земље. Официри из Србије постоје само у судницама, у којима се тражи и проналази њихов грех. Као да нико и не помишља на истину и не жели да покуша да прочита бројне књиге објављене у другим државама о ратовима на простору претходне Југославије. Истина се зна.

Бескрајни страх марионетизоване безбожне власти, од дојучерашњих непријатеља, и њена неслобода исказана је и приликом сахране генерала Стојимировића. Никог одважнијег из државног врха није било на месту где се на ковчег врхунског генерала баца последњи бусен. Остали су доследни себи они који су несветосавски проследили своје браниоце у Хашки трибунал и прихватили да се српски народ лажима оптужи за злочине које није починио. Та слика је неизбрисива и никаква будућност просвећених генерација неће је исправити.

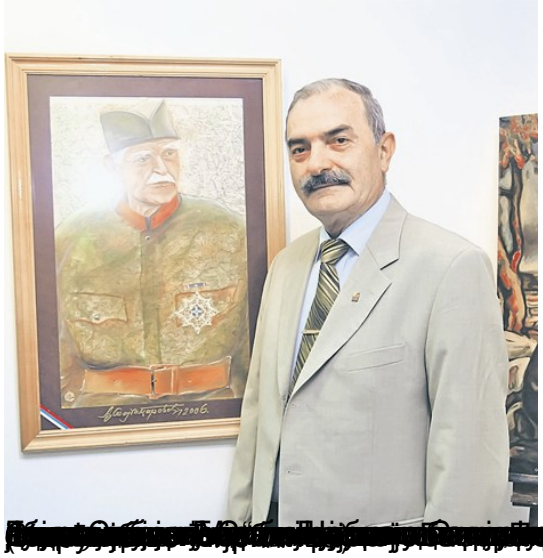

[redacted]